

Kiera Aslog

DRAKO

Volumul III

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

CAPITOLUL 58

Mă uit plină de o anxietate amplificată peste fiecare poză, simțind, pe măsură ce cadrele se schimbă, cum senzația de greață mi se urcă vertiginos, oprindu-se în gât. Fruntea mi se încrețește sub cutele adânci, pulsul mi-e ghidat de o neliniște cruntă, iar degetele încep, în scurt timp, să-mi tremure pe nesimțite în timp ce mi le strâng în jurul plicului negricios. Gândul că cineva ne-ar fi putut urmări îndeajuns de aproape cât să facă asemenea poze îmi provoacă un fior de gheață pe șira spinării. Înghit în sec, privind cuprinsă de spaimă de jur împrejur, ca și cum mi-ar fi teamă de privirea ascunsă a cuiva și strâng involuntar plicul și pozele în palme, mototolind hârtia cartonată la piept.

Numai două persoane ar fi putut să dea dovadă de o asemenea nebunie dusă la extrem.

Alex Armano și Bruno Scovil.

Însă ar fi în stare de așa ceva?

Și cu ce scop?

Scrisul de pe fotografie îmi reamintește însă ca prin transă de seara în care am avut acea altercație cu Bruno, în mașina sa, și de cuvintele lui de dinainte să mă urc în mașină.

Tic-tac, tic-tac, Joanna. N-am tot timpul din lume, scumpo.

Simt că mi se scurge tot sângele din corp, strângând cu putere fotografiile în pumnii încleștați, meniți să-mi mai calmeze din nervozitate. Gândul că Bruno ne-a urmărit noaptea trecută îmi provoacă o senzație de greață în stomac. Minteă îmi e străfulgerată de zeci de

gânduri alambicate, ce-mi provoacă o migrenă groaznică, motiv pentru care aleg să mă descotorosesc de pozele astea dezgustătoare, aruncându-le în primul container pe care-l văd în calea mea. Inima îmi bubuie neregulat, mușchii îmi sunt încordați sub piele, iar stomacul mi se strânge într-un ghem de neliniște. În niciun caz nu am de gând să-i povestesc lui Drako sau oricărei alte persoane despre cele întâmplate, căci mi-e teamă la ce ar putea să conducă informațiile astea. Și nu vreau ca tocmai acum, când lucrurile încep, ușor-ușor, să se așeze de la sine, să fac o greșală ce-ar putea să mă coste enorm.

Însă, oare, sunt pregătită să suport consecințele alegerilor mele?

Bunicul nu este acasă atunci când deschid în cele din urmă ușa de la intrare. Îl caut prin sufragerie și prin bucătărie, strigându-l de câteva ori, și găsesc un alt bilețel lipit de acesta pe frigider, prin care mă anunță că e plecat cu treburi în oraș. Expir oarecum ușurată, căci oricum nu știu cum ar fi reacționat dacă m-ar fi văzut în hainele mult prea mari ale lui Drako, când știa că am plecat cu Luke și Amalia la așa-zisa petrecere de absolvire. Din nou, aș fi fost pusă în fața unei situații stânjenitoare. În plus de asta, mă bucur că nu a fost el cel care să fi dat peste plicul respectiv. Nici nu vreau să mă gândesc la dezastrul ce ar fi urmat dacă ar fi descoperit amenințările la care sunt supusă de un bărbat în toată firea, așa cum este Bruno.

Prefer să nu mă gândesc, ci să încerc să scap de șirul ăsta nesfârșit de idei otrăvitoare. Iau un măr din coșul cu fructe și urc la mine în cameră pentru a mă arunca în pat și a uita de tot ce se petrece. Mă dor toate, ca și cum un tractor mi-a făcut oasele cenușă sub roți, ca apoi să fiu suflată de un vânt rece. Închid ușa în urma mea, lăsând lângă tocul ușii sacoșa în care se află rochia împăturită, și mă îndrept spre fereastră pentru a o deschide. Aerul

răcoros îmi izbește fața și închid pentru câteva secunde ochii, auzindu-mi bătăile inimii în urechi.

Îmi caut niște haine de schimb și încerc să mi le dau jos pe cele boțite și mult prea lungi ale lui Drako, însă mă opresc brusc atunci când parfumul impregnat în materialul lor pare că explodează în jurul meu, făcându-mă să roșesc. Strâng marginile tricoului în pumni, apropiindu-le de nas și inspir adânc de câteva ori. Proastă alegere, căci întâmplările din camera sa îmi revin fulgerător în minte, creând fel de fel de imagini bruiate, și mă reped numaidecât să arunc deoparte hainele de pe mine, tremurând ușor din tot corpul. Încă nu-mi vine să cred că l-am putut lăsa să-mi facă așa ceva. Cred că încep să aberez de nebună.

Mă îmbrac în colanți și o bluză pe gât, pentru a-mi mai ascunde din semne, în caz că bunicul mă va căuta din nou în cameră, și pun îmbrăcămintea lui Drako pe un scaun, cu gândul de a o spăla mai târziu. Sunt mult prea obosită în momentul acesta, așa că mă arunc între cearșafuri, afundându-mă între perne. Picioarele mi se simt greoi, ca și cum ar sta să-mi cadă în orice secundă, iar capul îmi zvâcnește puțin, semn că toată alergătura din ultimele ore m-a ajuns, în sfârșit. Îmi frec obrazul de moliciunea fină a așternutului și închid ochii.

Și dorm mult, căci atunci când niște bocănituri repetate se fac auzite din dreptul ușii mă trezesc ca și cum aș fi pe câmpul de război. Privesc cuprinsă de buimăceală camera cufundată aproape în întuneric și îmi dau la o parte cu mâna un smoc de păr ce mi s-a pleoștit pe față. Vocea lui Luke răsună în liniștea încăperii.

– Ai murit sau faci pe moarta?

Mă sprijin în coate, dându-mi plapuma de pe picioare.

– Sper că ai adus colivă! strig spre el, iar peste nici o secundă, capul său se strecoară prin deschizătura ușii.

– Cred că ți-am adus ceva mai bun, spune și începe să fluture într-o palmă geanta mea pe care o uitasem la el

în mașină, iar în cealaltă perechea mea rătăcită de pantofi și masca pierdută a lui Drako. Ochii mi se măresc vizibil, căci sar efectiv din pat, încercând să prind lucrurile la pieptul meu. Îi întâlnesc privirea lui Luke și - oh! - cât aș vrea să nu fiu în postura de a da vreo explicație.

Sprânceană sa dreaptă, care până acum era arcuită într-un semicerc perfect, coboară leneș la vechea poziție.

– Nu trebuie să-mi explici ceva. Ne-am dat seama cu toții ce s-a întâmplat, stai calmă.

Face câțiva pași în cameră, plimbându-și privirea de-a lungul ei, iar eu îmi las pantofii lângă picioarele scaunului rotativ, iar geanta și masca le așez pe birou. Îmi trec vârful degetelor peste forma ciudată a măștii și un zâmbet discret îmi înflorește în colțul gurii. Îmi ridic capul spre Luke.

– Scuze că am plecat fără să vă anunț. V-ați distrat bine?

Dă din cap și îmi molfăi puțin emoționată buza de jos când constat că atenția îi cade peste hainele împăturite de pe scaun. Iar Luke nu e atât de prost, încât să nu-și dea seama ale cui ar putea fi, căci își linge cu o mișcare repezită buzele, trecându-și mâna prin păr. Se rotește pe călcâie pentru a-mi întâlni privirea.

– Tu te-ai simțit bine aseară? Nu a făcut ceva... nasol, nu?

Știu că Luke este doar îngrijorat pentru mine, mai ales că a fost de față în multe dăți în care Drako și-a vărsat furia pe mine, însă mai știu și că îmi respectă alegerile, indiferent ce ar însemna ele. Îl ating pe braț, mângâindu-l și dând din cap.

– A fost bine, Luke. Cobori cu mine la bucătărie? Mi-e foame de mor.

Rânjește și mergem amândoi la parter, făcând câteva glume caraghioase unul pe seama celuilalt. De îndată ce pășim pe ușa bucătăriei, ochii îmi fug peste

silueta bunicului, ce se pregătește să-și toarne o cană de ceai. Pune ibricul jos atunci când mă vede și amestecă cu o lingură lichidul al cărui abur se ridică spre tavan.

– Te-ai trezit? Credeam că vei dormi toată noaptea.

Mă apropii de el, strecurându-mi brațele în jurul său. Mă sărută apăsător pe păr, iar zâmbetul candid de pe buzele lui îmi aduce pace în interior.

– Scuze c-a trebuit să iei cina singur, bunicule.

Îi dau drumul, făcând un pas înapoi, iar el scoate lingura din cană și o lovește de câteva ori de marginea acesteia.

– E în regulă, Joanna. Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu asta acum, că vei merge la facultate, nu?

Mă doare să-l văd însă cu zâmbetul pe buze, căci știu că va fi trist din cauza plecării mele. Și eu voi fi la fel, însă nu știu ce altceva am putea face. Mi-am completat acum ceva timp o cerere online de cazare la unul dintre căminele universității și am primit aprobarea acum vreo câteva săptămâni. Și, oricât de mult aș vrea să-l am pe bunicul alături în California, adevărul este că nu mă îndur să îi spun să renunțe la ce a construit aici, pentru dorințele mele egoiste. Întreaga lui viață a trăit în orașul acesta; aici e locul său și tot aici va fi casa la care mă voi întoarce de fiecare dată cu inima înduioșată.

– Mănâncă ceva. Ți-am lăsat niște carne și salată în frigider.

Mă mângâie pe păr, luându-și cana. Îi face lui Luke semn cu capul și dispare apoi pe holul de la intrare. Ușa principală se deschide și se închide în scurt timp, semn că a ieșit pe verandă pentru a citi.

– Mănânci cu mine? îl întreb pe Luke, în timp ce scotocesc prin frigider, dar el mă refuză, pe motiv că mâncase înainte să vină la mine.

Îmi încălzesc niște piept de pui într-o tigaie, pun mai multă sare în salată și ne așezăm amândoi la masă

pentru a vorbi banalități. Aroma puiului îmi explodează în gură, făcându-mă să înghit cu poftă și continui să mânânc pe fugă, ca și cum nu am mai pus mâncare în gură de săptămâni întregi. Luke spre strâmbă spre mine, probabil dezgustat de felul aproape copilăresc în care mânânc, însă îl ignor, rugându-l să-mi povestească ce s-a mai întâmplat la petrecere după ce am plecat cu Drako.

Îmi povestește pe îndelete cum Evan mai avea puțin și făcea striptease la cererea unor fete și că pozele cu el sunt acum pe toate rețelele de socializare, creându-se o mulțime de discuții amuzante pe seama sa. Mă opresc cu furculița pe limbă, încercând să mi-l imaginez. Da, asta este sigur un lucru pe care Evan l-ar face cu toată mândria; păcat că nu am fost acolo ca să immortalizez momentul. Detaliază apoi cum Filip și grupul său de ciudați iar o făcuseră lată, vomând peste pantofii unor fete și creând o adevărată isterie în jurul lor, căci printre acele fete se afla și Alice, care a rămas cu traume din cauza celor întâmplate.

Mă opresc din mâncat, râzând zgomotos. Aproape că mă și înec cu puiul, însă Luke îmi întinde numaidecât un pahar cu apă, dând din cap.

– Serios. Și, nu știu cum, da' după numa' juma' de oră, o vedem cum intră înapoi în sală, cu o ținută complet nouă! Noroc că cineva din staff se ocupase să curețe între timp mizeria de jos, altfel ar fi început o nouă războială între cei doi.

Mă șterg la gură cu un șervețel, iar el continuă să îmi vorbească despre escapada lui Jizzy cu acel barman, care a dispărut în mod misterios pe la trei dimineața de la barul său, exact în același timp în care Jizzy s-a făcut nevăzută.

Coincidență? Nu prea cred.

– Iar Amalia? întreb, spălând vasele în chiuvetă. Nu mi-ai spus nimic de ea.

Tace câteva secunde, ca mai apoi să-l aud plescăind din buze.

– A fost... cuminte.

Îmi întorc milimetric capul spre el, ridicând din sprâncene. Nu pot să cred, Luke tocmai a roșit! Cred că visez. Surâd în sinea mea, amuzată de reacțiile sale complet noi, iar după ce termin de așezat vasele pe suportul de uscat, mă șterg pe mâini cu un prosop și mă întorc spre el, privindu-l curioasă.

– Deeci, v-ați sărutat?

Luke, care tocmai bea dintr-un pahar cu suc de portocale, se îneacă, aproape vărsând conținutul. Își duce mâna la gură, înghițind cu greu, și-mi aruncă o otheadă încruntată.

– Nu vrei să-ți spun acum și câți litri de salivă am înghițit de la ea?

Ochii mi se măresc, iar gura mi se deschide în forma unui *O* perfect.

– Știam eu! În sfârșit!

Expresia de pe chipul său devine mai confuză, ca și cum n-ar ști despre ce vorbesc. Își linge totuși buzele când își dă seama că aluzia lui cu privire la salivă tocmai l-a dat de gol și cade pe spătarul scaunul, oftând lung.

– Ok, m-ai prins. Acum poți să nu te mai holbezi ca o maimuță.

Scot limba spre el, reluându-mi poziția pe scaunul din fața lui.

– Sunteți un cuplu acum? Ar trebui să-mi fac griji că veți fi prinși în romanța voastră și că veți uita complet de mine?

Luke se uită urâcios spre mine, iar eu chicotesc. Se scarpină la ceafă cu mișcări repetate.

– Nu. Da. Habar n-am. Doar... dansam și, brusc, ne-am sărutat. Îți dai seama că n-am stat să analizăm prea mult ce am făcut. A fost ceva de moment.

Dau din cap, legănându-mă pe scaun. Luke continuă să lovească masa cu degetele, privind-mă oarecum ciudat.

– Dar tu? Ce ai făcut?

Primele imagini care îmi apar prin minte sunt cele petrecute în dormitorul lui Drako, în lumina slabă a veiozei. Înghit în sec, cu inima bătând ca niște tobe, și îmi apropii picioarele, mai mult din reflex, căci corpul mi se simte din nou ciudat la amintirea limbii sale care... Uah, stop! Îmi dreg glasul.

– Ne-am plimbat, apoi ne-a prins ploaia.

– Desculță? arcuiește sprânceana, iar eu ridic din umeri.

– Mi-a cumpărat niște balerini de la un non-stop, apoi am mers la el pentru că era mult mai aproape decât casa mea.

Luke dă ușor din cap, frecându-și bărbia între degete. Nu știu cât la sută crede din ceea ce îi spun, însă nici măcar nu-l mint, în definitiv. Inspiră apoi adânc, lingându-și buzele pe rând.

– E bine dacă fraierul nu ți-a făcut vreo fază aiurea. Își fixează ochii pe ai mei. Nu am nimic cu relația dintre voi doi, Jo. Atât timp cât te respectă și nu își bate joc de tine, din nou. Mereu voi fi alături de tine, ok?

Întinde mâna peste masă, iar eu i-o prind între degetele mele. Ne zâmbim reciproc și continuăm să mai vorbim de una, alta până când se face aproape ora zece seara, iar Luke pleacă în cele din urmă acasă. Fac un duș, mă îmbrac în pijama și mă urc numaidecât în pat pentru a relua o carte pe care o începusem mai demult. Mai arunc din când în când câte un ochi spre telefon, având o infimă speranță că poate Drako se va găsi să-mi trimită vreun mesaj. Este extrem de ciudat cum putem să fim atât de apropiați pentru câteva momente, ca apoi să mă simt din nou de parcă am fi doi străini și nimic mai mult.

Gândul care nu vrea să-mi dea pace mă împiedică să dau paginile cărții, ajungând să citesc și de zece ori aceeași frază, numai pentru a o lua din nou de la capăt. Oftez într-un final, lăsând cartea lângă mine, pe așternuturi, și iau telefonul în mâini pentru a-l întreba ce mai face. Secundele îmi par ore întregi, în timp ce aștept ca acesta să răspundă la mesaj, iar în momentul în care ecranul telefonului se luminează, simt cum stomacul mi se aprinde pe interior, ca și cum viermișorii mi-ar mișuna printre organe. Aproape că suspin însă când constat că e doar Evan, care mă apelează pe Skype. Încerc să îmi ascund dezamăgirea, glisând pe ecran.

– Hei, Cenușăreasa fugară! Ai revenit la palat?

Râd, făcându-mă mai comodă între perne. Ochii îmi fug peste cutiile desfăcute din spatele său.

– Ce faci acolo?

Evan se întoarce, privind-și camera puțin dezordonată.

– Oh, ne vom muta înapoi în California. Mama s-a născut acolo, iar acum, că a primit o ofertă mai bună de muncă, s-a gândit să ne reîntoarcem, asta și ca să nu fiu prea departe de casă dacă plec la facultate, surâde, dându-și bretonul peste cap.

Buzele mi se unesc într-o linie dreaptă și nu cred că pot să-mi ascund prea mult regretul.

– Oh, păi pleci acum sau din toamnă?

– Prin iulie, probabil, dar mai mutăm din lucrurile de care nu avem nevoie pe moment. Nu vrei să știi ce dezastru e pe aici, dă din cap, prăbușindu-se mai apoi peste covorul din cameră.

– Dacă vrei, pot să te ajut, zâmbesc, ducându-mi mâna la gură pentru a căsca.

– Ah, frumoasă și grijulie. Dacă nu era Scovil, săream pe tine de mult.

Îmi face cu ochiul, iar eu îmi umezesc buzele, amuzată. Evan se freacă la ochi, ridicând camera în dreptul său.

— E bine dacă ai putea să treci pe aici. Mama vrea să vorbească oricum ceva cu tine. Nu mă întreba ce, nu mi-a spus.

Rămân pe gânduri, neînțelegând ce ar vrea mama lui să vorbească cu mine. Nici măcar nu interacționaserăm prea mult, cu excepția acelei mese pe care o luasem cu familia sa. Îi promit totuși lui Evan că a doua zi am să trec pe la el, mai vorbim vreo jumătate de oră despre tot felul de banalități și tâmpenii, apoi închid telefonul și îl pun la încărcat pe noptieră. Mă dau jos pentru a trage draperiile, sting veioza și mă cufund în moliciunea primitoare a pilotei. Totuși, nu reușesc să adorm prea repede, căci, peste ceva timp, chinuindu-mă să țin ochii închiși, realizez faptul că Drako încă nu mi-a răspuns la mesaj.

CAPITOLUL 59

Ajung la Evan în jurul orei zece dimineața, fiind întâmpinată de tatăl său care îmi deschide ușa casei cu un zâmbet neobișnuit de larg. Îmi face loc să intru și îl urmez pe scările uriașe din lemn și pe holurile cufundate în tăcere, ajungând în cele din urmă în dreptul unei uși vopsite în culorile curcubeului. Și nu, nu glumesc deloc. Bărbatul, al cărui nume mi-l amintesc ca fiind Stephen, bate de câteva ori cu degetele în ușă.

– Evan, a sosit Joanna!

– Stai! țipă acesta de cealaltă parte a ușii. Sunt gol!

Îmi prind buza de jos între dinți pentru a-mi înăbuși surâsul ce mă năpădește, în timp ce domnul Stephen își dă ochii peste cap, trecându-și mâna stângă prin păr. Din camera sa, îl pot auzi pe Evan fugind de colo colo, lovindu-se de lucrurile din calea sa și înjurând fără nicio grijă în lume.

– Limbajul! murmură tatăl său, închizând ochii, și mă privește ca și cum i-ar părea rău pentru comportamentul fiului său.

Îl liniștesc cu un zâmbet, iar peste câteva clipe Evan își face apariția prin crăpătura ușii, încercând să-și tragă peste cap un tricou. Zâmbește tatălui său, fluturând din gene, și îmi deschide ușa pentru a intra.

– Mama trebuie să se întoarcă în curând de la birou. Ai face bine să nu ametești fata prea tare, ok?

Ridică din sprânceană spre fiul său, însă este ignorat aproape complet, spre *nu-așa-de-marea-sa-surprindere*. Aruncă un ultim zâmbet în direcția mea, apoi iese din cameră, închizând ușa în urma sa. Evan răsufală zgomotos,

aruncându-se pe pat. Câteva perne cad pe podea. Mă apropii de el, așezându-mă cu fundul pe marginea patului. Își mută brațele sub capul său, ca punct de sprijin.

– Văd că n-ai împachetat mare lucru, spun, mișcându-mi ochii peste cutiile aproape goale. Nu același lucru se poate spune și despre șifonierul său, căci o mulțime de gecii groase și de perechi de pantaloni stau aruncate prin cameră, de parcă a trecut o tornadă pe acolo.

– Prea mult efort. Brațele mele sunt prea slăbănoage pentru asta.

Scoate limba, ca și cum m-ar lua la mișto.

– Înseamnă că nu vom face o echipă prea bună, ridic din umeri, iar el se întoarce pe burtă.

– Ai de gând să-mi spui de escapada ta cu enigmaticul de Scovil?

Tonul său pare extrem de curios, motiv pentru care mă ridic de pe pat, apropiindu-mă de cutiile aruncate pe jos.

– Ce-ar fi să ne apucăm de treabă? zâmbesc dulce, încercând să evit subiectul deschis de el, însă nu reușesc prea bine, căci tot mă trezesc nevoită să-i povestesc câte ceva din cele întâmplate, doar pentru că m-a amenințat că se va arunca de la fereastră, dacă nu îi voi spune măcar puțin. Și, sincer, tipul chiar s-a urcat pe rama de la geam. E nebun.

– Ah, ce frumos! Și când te gândești că eu a trebuit să mă uit cum este ștearsă de pe jos voma lui Filip și a celorlalți. Bleah!

Râd, încercând să împăturesc una dintre gecile de iarnă, ca mai apoi să o așez la fundul cutiei.

– Măcar nu ai fost acoperită cu ea, spun, iar el pare că stă pe gânduri câteva clipe, ca într-un final să ridice din umeri.

– Aici ai dreptate.

Tocmai ne pregătim de pus cutiile umplute în celălalt colț al camerei atunci când ușa se deschide cu zgomot, iar sora mai mică a lui Evan, Olivia, își face apariția. Își strânge în pumnul stâng rochița gălbuie ce-i acoperă genunchii, în timp ce cu cealaltă mână se freacă de câteva ori la ochi. Pare adormită, mai ales că părul auriu îi stă răvășit pe umeri.

– Oli, ți-am spus să bați la ușă înainte să intri, își dă Evan ochii peste cap, dar e ignorat de fetiță, ducându-mă puțin cu gândul la momentul de mai devreme, când tatăl său fusese cel ignorat de el. Chiar că seamănă mult între ei.

– Tati a spus să vă anunț că masa e gata peste jumătate de oră. Și nu am ce face, așa că stau pe capul vostru.

Seriozitatea cu care scoate pe gură cuvintele mă lasă puțin mască, mai ales că îmi dă impresia că, deși e încă mică, are un spirit foarte aprins, la fel ca Evan, de fapt. Ne ocolește cu grație, aruncându-se în pat pentru a se poziționa pe burtă. Începe să își pieptene părul încălzit cu degetele, dând în același timp din picioare. Evan îmi face semn să o ignor, însă peste câteva minute, când încă suntem prinși într-o discuție banală și observ cu coada ochiului cum fata mai are puțin și adoarme de plictiseală, lasă cutia la o parte, aplecându-mă spre ea.

– Hei, vrei să ne ajuți?

Olivia își deschide ochii, clipind des, și mă privește în tăcere câteva clipe, ca și cum ar vrea să mă refuze sau să-mi dea vreun răspuns sarcastic. Se ridică totuși în șezut, dându-și părul după ureche, și se strecoară între mine și Evan. Zâmbesc în sinea mea, făcându-i semn spre figurinele din plastic ce acoperă raftul de jos.

– Le poți împacheta în hârtie, să nu se rupă pe drum, murmur, dându-i niște reviste pe care le găsisem aruncate prin fundul șifonierului.

Evan sare numaidecât cu gura pe noi.

– Hei! Alea sunt revistele mele de colecție!

– Nu mai sunt, spune serios Olivia, rupând o pagină în două, exact în fața ochilor săi.

Evan rămâne cu gura căscată, înghițind în sec. Îi aruncă surorii sale o ultimă privire îmbufnată, ca mai apoi să arunce în ea cu o minge de tenis.

Și, uite așa, un adevărat război se declanșează între cei doi frați.

Peste mai bine de jumătate de oră, tatăl celor doi ne cheamă pentru a mânca. Încerc să mă scuz, pe motiv că am mâncat ceva înainte să vin la ei, însă insistă să mă așez la masă, în timp ce o așteptăm pe mama lor să apară de la muncă. Mă conformez în cele din urmă, nevrând să par nepoliticoasă în fața lor, și ocupăm scaunele din jurul mesei.

– Cu ce se ocupă mama ta? îl întreb pe Evan când tatăl său dispare cumva din încăpere, iar Olivia începe să învârtă pe nas o furculiță și - oh! - cât de caraghioasă poate fi!

– E procuror, dă dezinteresat din umeri, ciupind-o pe sora sa de braț pentru a o face să se dezechilibreze și să scape furculița.

Evan pufnește în râs, în timp ce Olivia mai are puțin și îl incinerează din priviri. Se apleacă sub masă pentru a o ridica, apoi se preface că înfige vârful acesteia lângă palma lui Evan, care stă pe masă. Și-o retrace imediat, în timp ce fetița zâmbește satisfăcută.

– Ce bine vă înțelegeți, murmur, iar ei se opresc din a se hărțui unul pe celălalt, privindu-mă ca două statui.

– Glumești, spun amândoi în același timp, iar eu izbucnesc într-un râs zdravăn.

Se aude vag ușa de la intrare, deschizându-se și închizându-se, iar peste câteva clipe mama celor doi, Daisy, își face apariția de pe hol. Se chinuie să se descalțe de pantofii pe care îi aruncă lângă ceilalți, apoi își strecoară capul pe ușa de la bucătărie. Zâmbește obosită, iar când ochii îi cad peste ai mei, zăresc o urmă de reținere în ei. Își lasă servieta și cheile pe blatul de marmură, descheindu-se la câțiva nasturi de la sacoul gri pe care îl poartă.

– Mami, Evan a fost rău cu mine! sare Olivia de pe scaun, fugind în brațele mamei sale.

Daisy ridică din sprânceană spre fiul său, care însă plescăie din buze.

– Nu am fost, și știe asta! E doar răgzăiată.

– Evan, ești fratele mai mare. Fii un exemplu! murmură femeia, mângâind-o pe față pe păr. Iar Olivia știe cum să-i joace pe degete pe ceilalți, căci își înclină milimetric capul spre fratele său, zâmbind în colțul gurii. Fata asta îi va face zile fripte când va mai crește, sunt sigură!

– Scuze de întârziere, traficul e teribil, se scuza sărutându-se cu Stephen, care tocmai își face apariția din spatele său. Își întoarce atenția spre mine, iar un sentiment de nesiguranță pune stăpânire pe mine. Crezi că putem vorbi puțin în biroul meu? Nu te îngrijora, vreau doar să verific ceva.

Dau aprobator din cap și mă ridic de pe scaun.

– Voi doi rămâneți cuminți aici, bine? îi atenționează pe cei doi frați cu un deget, dar cei doi parcă se fac că plouă.

Îeșim din bucătărie și îi urmez pe cei doi soți spre biroul lui Daisy, care e de fapt o cameră mai mică, cu niște piese de mobilier și cu tone de hârtii aruncate peste tot. Îmi face semn să mă așez pe un scaun, în timp ce Stephen se sprijină cu fundul de marginea unui dulap. Daisy

deschide un sertar, răsfoind prin foile din interior, apoi se întoarce spre mine și îmi întinde ceva ce seamănă foarte mult cu o poză mai veche.

O prind între degete și rămân blocată când văd cele două fete ce zâmbesc frumos spre cameră, nepărând a avea mai mult de vârstă pe care o am eu acum. Colțul ochilor mi se umezește treptat la vederea chipului familiar ce mi se așterne în fața ochilor, iar inima începe să-mi bată zgomotos în piept.

– Mama?

Vocea mea se stinge într-o șoaptă amară, căci îmi ridic capul spre femeia din fața mea, observându-i expresia înduioșată de pe chip. Zâmbește, arătând cu degetul deasupra pozei.

– Asta sunt eu, spune arătând spre chipul fetei cu păr lung și blond, purtând o rochiță lungă de vară, iar asta e Wendy, cea mai bună prietenă a mea.

Privirea îmi cade peste chipul tineresc al mamei și simt cum o lacrimă mi se scurge pe obrazul stâng, ajungându-mi până în colțul buzelor. Îmi duc imediat palma pentru a mă șterge și simt mâna lui Daisy peste a mea, încercând parcă să mă calmeze. Se lăsase între timp pe glezne pentru a fi la același nivel cu mine.

– Mi-am dat seama încă din prima clipă când ai pășit în casă că e ceva special la tine. Surâde. Pentru o secundă am crezut că îmi revăd prietena de mult pierdută, motiv pentru care am și rămas puțin blocată când te-am văzut. Vreau să spun, semănați atât de mult. Ești o copie leită a mamei tale, când era de vârstă ta.

Are o privire pierdută în gânduri sau în amintiri, nu știu exact, însă mă unge pe suflet blândețea cu care vorbește despre ea. Îmi trag nasul de câteva ori, iar Stephen se apropie de mine pentru a-mi întinde un șervețel nazal. Îi mulțumesc și mă șterg cu grijă de umezeala ce-mi acoperă acum fața. Daisy se ridică, sprijinindu-se cu fundul de birou, și adoptă o poziție mai serioasă.

– Niciodată nu am știut că pruncul din pântecul lui Wendy s-a născut viu. Eram acasă, în California, atunci când am aflat vestea morții ei și nu am primit nicio confirmare cum că te-ai fi născut sau dacă ai fost salvată. Am presupus, ca majoritatea, că ai fost ucisă odată cu cei doi și că ai fost îngropată împreună cu aceștia. Nu am putut însă să îmi scot din cap gândul că asemănarea dintre voi e mult prea izbitoare, așa că m-am folosit de relațiile mele pentru a afla niște răspunsuri la întrebările care mă măcinau. Iar ele m-au condus la Drako, căci procesul de adopție fusese unul încheiat sub anonim și nu am putut afla cine te-a adoptat imediat după naștere.

– Ați vorbit cu Drako? Întreb cu jumătate de gură, iar ea dă simplul din cap.

– Da. Mi-a adus la cunoștință ceea ce a plănuit familia sa și cum părinții tăi au fost doar niște victime colaterale, fiind prinse la mijloc din cauza faptului că s-au aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Îmi prind buzele între dinți, frământându-le, și simt cum starea de neliniște pune stăpânire pe mine. Mi-e greu să mă gândesc din nou la moartea lor, la faptul că nu am avut privilegiul să îi întâlnesc și la sentimentele de durere și de indignare pe care le-am simțit când le-am vizitat mormântul, iar realitatea a devenit brusc mult mai pregnantă. Înghit din nou în sec, strângându-mi palmele între ele.

– E prea târziu, murmur. Părinții mei sunt... morți, iar cei care sunt responsabili de asta nu vor mai plăti niciodată pentru ceea ce au făcut. E prea târziu...

Îmi duc palmele la față pentru a-mi înăbuși lacrimile ce-mi împăienjenesc ochii și mă simt trasă în secunda următoare spre un piept cald. Parfumul delicat al lui Daisy îmi ajunge la nări și, nu știu de ce, dar mă relaxez încetul cu încetul. Inspir, expir, iar când mă îndepărtez, îmi șterge lacrimile de la baza ochilor, zâmbindu-mi candid.

— Crede-mă, Joanna. Voi face tot ce-mi stă în putință să dezgrop adevărul și să le dau șansa lui Wendy și lui Ian să se odihnească în pace. Și vreau să vezi în noi un sprijin necondiționat și, de ce nu, o familie la care să apelezi când ți-e greu. Am auzit de la Evan că vei merge la facultate cu el. Poate vom putea petrece mai mult timp împreună. Și să nu crezi că urmăresc ceva prin asta. Vreau doar să onorez prietenia pe care am avut-o cu Wendy, căci mi-a fost alături când am avut nevoie, ba chiar m-a împins de la spate să mă întâlnesc cu Stephen.

Privirea îi fuge spre soțul său, care o apucă ușor de umăr, și pot să văd clar iubirea ce le sclipește în ochi, ca unor adolescenți îndrăgostiți. Îi privesc încă puțin bulversată, căci informațiile acumulate în ultima jumătate de oră sunt mult prea confuze pentru a ști cum să reacționez în momentul de față. Mai schimbăm câteva replici, spunându-le că sunt bine și că am nevoie de puțin timp pentru a mă obișnui cu cele aflate, și suntem scoși din atmosfera încă încordată când auzim câteva șușoteli provenind din dreptul ușii. Nu durează mult, în câteva secunde ușa se deschide cu zgomot, iar Evan se rostogolește pe podea, urmat de Olivia care cade peste spatelul acestuia. Ne privesc amândoi cu ochii largi și gura deschisă și parcă mi-i și imaginez cum au stat cu urechile ciulite de dincolo de ușă.

— Nu e ceea ce pare! murmură Evan.

— A fost ideea lui! continuă Olivia, iar părinții lor oftează în același timp.

Soneria ușii se face auzită, făcându-i pe cei doi să se ridice de jos.

— Oli, scutură-te pe rochiță, îi face semn Stephen, îndreptându-se spre hol, în timp ce Daisy mă îndeamnă să mă ridic.

— Știu că e totul nou pentru tine, dar acordă-mi o șansă. Wendy ar fi vrut să ne facă cunoștință dacă nu s-ar fi întâmplat... ce s-a întâmplat. Dau ușor din cap, iar ea mă apucă de după umeri. Haide, să mergem să mâncăm.

Îeșim din birou, avându-l pe Evan lângă mine care să-mi pună fel și fel de întrebări băgăcioase, și rămânem amândoi uimiți să o vedem pe Jizzy apărând din spatele lui Stephen. Rânjește când ne vede, aranjându-și mai bine hainele pe corp.

– Ce faci aici? mă întreabă curioasă.

– Poveste lungă. Dar tu?

– Ceartă cu ai mei, dă din umeri, ca mai apoi să zâmbească larg. Mă primiți la masă?

– Jizzy, ți-am spus că, dacă vrei, mă pot interesa de părinții tăi, spune hotărâtă Daisy. Și da, poți rămâne oricând la masă.

– E în regulă. Oricum, din toamnă plec de-acolo.

– Te-ai hotărât să dai la facultate, până la urmă? o întreb.

– Nah. Am niște prieteni care lucrează în niște localuri din Los Angeles. Mă voi angaja și voi sta cu o amică până îmi strâng bani de chirie.

– Lucrurile nu sunt atât de simple, Jizzy, intervine femeia, însă nu pare a fi ascultată.

Jizzy își trece mâinile prin părul tapat, aruncându-mi o privire de jos în sus.

– Mi-e greu să cred că stai aici, când cineva ar cam avea nevoie de tine.

Mă încrunt subit, neînțelegînd despre ce vorbește.

– La ce te referi?

– Cum? Nu știi? Drako e la spital.